

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Petra Mikeše a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Bc. M. L.**, zast. JUDr. Gabrielem Žilinským, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 2, Praha 4, proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 27. 9. 2010, č. 230/2010, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, čj. 8 Ad 25/2010-56,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, čj. 8 Ad 25/2010-56, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru č. 868/2010 z 27. 5. 2010 byl žalobce na vlastní žádost ze dne 1. 4. 2010, čj. KRPA-15943-1/ČJ-2010-0000SK, dnem 31. 5. 2010 odvolán ze služebního místa vrchního asistenta podle § 25 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), a dnem 1. 6. 2010 ustanoven podle § 20 odst. 3 písm. a) služebního zákona na služební místo inspektora skupiny speciálních činností oddělení služební kynologie odboru služby pořádkové policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a 5. tarifní třídy.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž namítl, že měl být zařazen na služební místo vrchní inspektor a do 6. tarifní třídy, protože po něm byla od prvního dne

výkonu služební činnosti na tomto služebním místě požadována činnost zařazená do této tarifní třídy; služební činnost, kterou vykonával, neodpovídala charakteristice 5. tarifní třídy, čímž došlo k porušení § 116 odst. 1 služebního zákona. Žalovaný odvolání v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že náplň žalobcovy pracovní činnosti tvořil samostatný výkon speciálních kynologických činností pro potřeby trestního řízení v útvech policie. Zařazení žalobce do 5. tarifní třídy tudíž bylo v souladu s částí 1.3 Přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech (dále jen „katalog“). Žalovaný přitom zdůraznil, že žalobce byl na služební místo inspektora v 5. tarifní třídě ustanoven na vlastní žádost.

[3] Žalobě proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem vyhověl a toto rozhodnutí zrušil. Městský soud při svém rozhodování vycházel z žalobcem až v soudním řízení předložených protokolů o odběru pachového vzorku osoby, na jejichž základě dospěl k závěru, že žalobce vykonával činnosti náležející do 6. tarifní třídy.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku uvedl, že v žádosti žalobce ze dne 1. 4. 2010 bylo explicitně uvedeno, že žalobce požaduje převedení ze 4. do 5. tarifní třídy. Odvolání (a ostatně ani žaloba) žalobce přitom nesměřovalo proti výrokům prvoinstančního rozhodnutí, nýbrž proti náplni činnosti, která však předmětem tohoto rozhodnutí nebyla. Namítané činnosti měl žalobce vykonávat až poté, co rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabylo vykonatelnosti, avšak žalobce žádné důkazy o takovéto činnosti nepředložil. Stěžovatel mohl napadené rozhodnutí pouze potvrdit nebo zrušit, avšak nemohl žalobce přeradit do 6. tarifní třídy, neboť to nebylo předmětem řízení o jeho žádosti.

[5] Důkazy, které žalobce předložil v řízení před soudem (protokoly o odběru pachového vzorku osoby), nemohly být součástí řízení před správními orgány, neboť „*ke jejich pořízení došlo až minimálně o několik měsíců později, u některých pak až o 3 roky později.*“ Městský soud tím, že z uvedených důkazů vycházel, porušil § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud navíc překročil svou pravomoc, pokud uvedené důkazy hodnotil sám, neboť hodnocení důkazů je výlučně věcí správního orgánu; v souvislosti s uvedenými pochybeními městského soudu stěžovatel poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 3. 1996, čj. 6 A 4/95-29, č. 444/1999 SJS.

[6] Pokud žalobce skutečně v ojedinělých případech vykonával činnosti zařazené do 6. tarifní třídy, měl na tento rozpor upozornit nadřízeného funkcionáře a žádat po něm zjednání nápravy. Postup žalobce zcela zřejmě směřuje k obcházení zákona, neboť žalobce se jím dožaduje zařazení do služební hodnosti vrchní inspektor v 6. tarifní třídě, na kterou by jinak neměl nárok; zařazení do uvedené hodnosti a tarifní třídy by totiž odporovalo § 26 odst. 3 služebního zákona, dle kterého „*[p]říslušníka lze odvolat na jeho žádost z dosavadního služebního místa, pro které je stanovena služební hodnost referent, vrchní referent, asistent a vrchní asistent, a ustanovit jej na služební místo, pro které je stanovena služební hodnost o jeden stupeň vyšší, jestliže splňuje stupeň vzdělání, obor nebo zaměření vzdělání stanovené pro služební místo.*“ Správní orgán prvního stupně tudíž nemohl žalobce převést z hodnosti vrchního asistenta ve 4. tarifní třídě do hodnosti vrchního inspektora v 6. tarifní skupině, neboť tato hodnost je o dva stupně vyšší. Do uvedené hodnosti by tak žalobce mohl být převeden pouze na základě výběrového řízení.

pokračování

[7] Podle stěžovatele „[a]bsence spolehlivě zjištěného stavu věci spolu s absolutní ignorací argumentů žalovaného a spolu s nezákonným přijetím zcela irelevantních důkazů, opatřených až v průběhu soudního řízení, které vůbec nebyly součástí řízení před správním orgánem, zakládá zjevnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí Městského soudu v Praze pro nedostatek důvodů.“

[8] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním rozsudku městského soudu s tím, že jeho výrok je odůvodněn srozumitelně a v souladu se služebním zákonem. Stěžovatel akcentuje skutečnost, že žalobce o převedení do 5. tarifní třídy sám požadoval, přičemž dle stěžovatelova názoru není podstatné, jaké činnosti byly po žalobci vyžadovány. Z uvedeného je však zřejmý rozpor s § 116 odst. 1 služebního zákona, na nějž žalobce upozornil již ve svém odvolání. Žalobce odmítl stěžovatelovu námitku, dle které jeho odvolání nesměřovalo proti výrokům rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ostatně o tom, proti čemu odvolání směřovalo, nepochyboval ve svém rozhodnutí ani sám stěžovatel). Dle § 19 odst. 1 služebního zákona je služební místo charakterizováno mimo jiné základním tarifem služebního příjmu a náplní služební činnosti. Pokud pak žalobce brojil proti neodpovídající náplni služební činnosti, brojil i proti výroku o ustanovení na služební místo.

[9] Žalobce se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatele, že nepředložil žádné důkazy svědčící o jím vykonávané služební činnosti. V době, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, totiž žalobci nebyla v rozporu s povinnostmi vedoucího příslušníka předložena písemná náplň služební činnosti příslušníků v 5. tarifní třídě (ta mu byla předložena až 1. 7. 2010), přičemž v této době neměl k dispozici ani písemnou náplň příslušníků zařazených v 6. tarifní třídě. Podstatné ovšem je, že obě uvedené náplně služební činnosti jsou totožné, přičemž městský soud správně konstatoval, že rozhodující je skutečnost, jaké činnosti příslušník bezpečnostního sboru skutečně vykonává, nikoli náplň služební činnosti formálně stanovená. Předložené protokoly o odběru pachového vzorku osoby pak sice byly pořízeny až v průběhu řízení před soudem, avšak vztahovaly se též ke stavu (popisu služebního místa), který byl dán v době vydání rozhodnutí. Protiprávní stav založený rozhodnutím služebního funkcionáře trval od 1. 6. 2010 až do 30. 9. 2013, žalobce tak mohl napadat pouze stav, který vznikl jeho přeložením a následně trval, nemohl však napadnout „rozhodnutí ke stavu vykonatelnost“ (ačkoli reálně k tomu dojít mohlo, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu bylo doručeno až 7. 6. 2010, přičemž službu na předmětném služebním místě z rozkazu vedoucích příslušníků vykonával již od 3. 6. 2010).

[10] Žalobce vyjádřil nesouhlas i s namítaným porušením § 75 odst. 1 s. ř. s. Dle názoru žalobce totiž služební funkcionář nepostupoval dle § 180 služebního zákona, který mu ukládá před vydáním rozhodnutí zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Důkazy předkládané žalobcem v odvolacím a soudním řízení pak směřovaly pouze k prokázání této skutečnosti.

[11] Žalobce odmítl, že by změnil svou žádost o zařazení do 5. tarifní třídy na žádost o zařazení do 6. tarifní třídy. Dle stěžovatele o této „žádosti bylo rozhodnuto právě mnou napadeným rozhodnutím a samozřejmě až poté, kdy na mě byly požadovány činnosti, jež zakládají zařazení do vyšší tarifní třídy.“ Žalobce dále uvedl, že „[v]ýklad o nemožnosti převedení ze 4. do 6. tarifní třídy je sice obecně pravdivý, ale tímto způsobem již v minulosti stěžovatel postupovat musel, když v obdobném případě jej ministr vnitra po zrušení nezákonného rozhodnutí k tomuto postupu svým právním názorem zavázal.“

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Důvodné kasační stížnosti vyhověl na základě úvah dále vyložených.

III. A K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. Ve své ustálené judikatuře mnohokrát Nejvyšší správní soud konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí městského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Městský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal. Námitka nepřezkoumatelnosti tudíž není důvodná.

III. B K námitce, dle které žalobce nebrojil proti výrokům prvostupňového rozhodnutí

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž žalobcovo odvolání (potažmo žaloba) nesměřovalo proti výrokům rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[15] Žalobce v jím podaném odvolání požadoval zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ustanovení na služební místo vrchního inspektora v 6. tarifní třídě. Již z takto formulovaného podání je zřejmé, že žalobce nezpochybňoval pouze náplň služební činnosti, nýbrž i samotné ustanovení na služební místo inspektora v 5. tarifní třídě. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s názorem žalobce, dle něhož je služební místo podle § 19 služebního zákona definováno mimo jiné služební hodností, tarifní třídou a náplní služební činnosti, přičemž tyto atributy nelze od sebe pro svou vzájemnou souvislost oddělovat. I kdyby tak žalobce skutečně v odvolání zpochybňoval pouze náplň služební činnosti, nemohlo by to mít na posouzení uvedené kasační námitky vliv, neboť náplň služební činnosti je imanentním znakem služebního místa, na které byl žalobce výrokem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ustanoven.

III. C K námitce, dle které žalobce požadoval v odvolacím i soudním řízení překročení předmětu řízení o vlastní žádosti

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou překročení předmětu řízení o žádosti žalobce, přičemž tuto shledal důvodnou. Uvedená námitka je přitom pro posouzení věci zcela klíčová.

[17] Ustanovení § 26 odst. 3 služebního zákona stanoví, že „*[p]říslušníka lze odvolat na jeho žádost z dosavadního služebního místa, pro které je stanovena služební hodnost referent, vrchní referent, asistent a vrchní asistent, a ustanovit jej na služební místo, pro které je stanovena služební hodnost o jeden stupeň vyšší, jestliže splňuje stupeň vzdělání, obor nebo zaměření vzdělání stanovené pro služební místo.*“

pokračování

[18] Z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že řízení na jeho základě vedené je řízením zahájeným na žádost ve smyslu § 44 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); zákon v této souvislosti s jeho zahájením z moci úřední nepočítá. Přitom platí, že „[p]okud je řízení zahájeno na žádost, je žadatel tím, kdo vymezuje předmět řízení a s tímto řízením též disponuje. Může tedy svou žádost zúžit, vzít svou žádost zpět, žádat přerušeni řízení apod.“ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 207). Možnost zúžení či zpětvzetí žádosti je výslovně upravena v § 45 odst. 4 správního řádu, dle kterého „[ž]adatel může zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět; toto právo nelze uplatnit v době od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do zahájení odvolacího řízení.“ V případech, na něž citované ustanovení nedopadá, je pak nutno postupovat dle § 41 odst. 8 správního řádu, dle kterého „[p]ožádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli brozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4.“ Z uvedeného plyne, že pro rozšíření žádosti či její změnu by „povolení správního orgánu [...] bylo nezbytné“ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D., cit. op., s. 214).

[19] Správní orgán je rozsahem podané žádosti vázán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, čj. 4 Ads 108/2012-31, č. 2815/2013 Sb. NSS) vyjma ojedinělých případů, ve kterých by striktní vázanost rozsahem žádosti odporovala smyslu aplikované právní úpravy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2010, čj. 3 As 11/2010-259). V posuzované věci se však o takový výjimečný případ nejedná, neboť aplikovaný § 26 odst. 3 služebního zákona představuje pouze výjimku z obecného pravidla obsaženého v § 26 odst. 1 služebního zákona, dle kterého je příslušník „odvolán z dosavadního služebního místa a ustanoven na jiné služební místo, pro které je stanovena vyšší služební hodnost, jestliže se umístil ve výběrovém řízení jako první v pořadí vhodnosti pro obsazované služební místo, popřípadě jako následující v pořadí vhodnosti, a má být ustanoven na služební místo podle § 23 odst. 2.“ Uvedená výjimka přitom umožňuje převést příslušníka pouze na služební místo, pro které je stanovena služební hodnost o jeden stupeň vyšší, nemá však za cíl obcházení obecného pravidla pro obsazování služebních míst prostřednictvím výběrového řízení, k čemuž by zařazením stěžovatele na služební místo s hodností vrchního komisaře v 6. tarifní třídě nepochybně došlo.

[20] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce v žádosti ze dne 1. 4. 2010 požadoval výslovně převedení ze služebního místa vrchního asistenta v 4. tarifní třídě na služební místo inspektora v 5. tarifní třídě. Uvedené žádosti bylo následně rozhodnutím správního orgánu prvního stupně zcela vyhověno. Žalobce přitom o změnu žádosti správní orgán prvního stupně nepožádal. Na základě výše uvedeného tak žalobcem namítané a údajně nesprávné zařazení do 5. tarifní třídy a nezařazení do 6. tarifní třídy nemohlo být předmětem řízení před správním orgánem prvního stupně. Stěžovatel tudíž správně žalobcovu odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil; ze stejného důvodu měl pak následnou žalobu zamítnout i městský soud.

III. D K námitce týkající se zařazení žalobce do 5. tarifní třídy

[21] Ačkoli již shora uvedené postačovalo by ke zrušení rozsudku městského soudu, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se i k námitce stěžovatele, dle které byl žalobce správně převeden na služební místo inspektora v 5. tarifní třídě. I tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[22] Ustanovení § 26 odst. 3 služebního zákona – jak již bylo připomenuto – představuje pouze výjimku z obecného pravidla obsaženého v § 26 odst. 1 téhož zákona o obsazování

služebních míst primárně výběrovými řízeními. Uvedená výjimka přitom umožňuje převést příslušníka pouze na služební místo, pro které je stanovena služební hodnost o jeden stupeň vyšší. Pokud by správní orgán prvního stupně přisvědčil argumentaci žalobce, dle které ke služebnímu místu, na něž byl žalobce ustanoven, by podle náplně služební činnosti nezbytně náležela hodnost vrchního inspektora v 6. tarifní třídě, neměl by jinou možnost, než žádost žalobce ze dne 1. 4. 2010 zamítnout. Opačný postup znamenal by přímé porušení § 26 odst. 3 služebního zákona a zjevné obcházení § 26 odst. 1 služebního zákona.

[23] Nejvyšší správní soud považuje za nepřipadné konstatování žalobce, dle kterého *[v]ýklad o nemožnosti převezení ze 4. do 6. tarifní třídy je sice obecně pravdivý, ale tímto způsobem již v minulosti stěžovatel postupovat musel, když v obdobném případě jej ministr vnitra po zrušení nezákonného rozhodnutí k tomuto postupu svým právním názorem zavázal.* Žalobce poukazuje na rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 12. 2008, č. 693/2008, které předložil v kopii jako přílohu ke svému vyjádření z 11. 7. 2011; rozhodnutí netýká se žalobce, ale jiného příslušníka Policie České republiky. V tehdejší případě však došlo k ustanovení na služební místo na základě výběrového řízení a nikoliv na základě postupu dle § 26 odst. 3 služebního zákona jako v nyní posuzované věci.

[24] Nejvyšší správní soud tudíž uzavřel, že stěžovatel nemohl žalobce na jeho žádost převést ze služebního místa vrchní asistent ve 4. tarifní třídě na služební místo vrchní inspektor v 6. tarifní třídě. Zbývá se však zabývat otázkou, zda stěžovatel vůbec mohl žalobce převést na služební místo inspektor v 5. tarifní třídě, je-li (jak sugeruje žalobce) náplň služební činnosti na tomto služebním místě totožná s náplní služební činnosti na služebním místě vrchní inspektor a jemu odpovídající 6. tarifní třídě.

[25] Nejvyšší správní soud připouští, že podrobný popis činnosti uvedených služebních míst obsažený ve správním spise je v podstatě totožný. Rozdílné je však jejich obecné vymezení, kterým je dle části 1.3.5.8 katalogu pro služební místo inspektor v 5. tarifní třídě „*[s]amostatný výkon speciálních kynologických činností pro potřeby trestního řízení v útvech policie*“ a dle části 1.3.6.16 katalogu pro služební místo vrchní inspektor v 6. tarifní třídě „*[v]ýkon odborných kriminalisticko-technických činností v oboru policejní kynologie aplikací metody pachové identifikace.*“ Nejvyšší správní soud podotýká, že i samotný podrobný popis služební činnosti pro uvedená služební místa je formulován velmi obecně, neboť z povahy věci není možné v něm obsáhnout veškeré činnosti, kterými má být příslušník na daném služebním místě pověřován; výklad jednotlivých položek popisu činnosti je nezbytné přizpůsobit právě citovanému obecnému vymezení služební činnosti dle katalogu. Nejvyšší správní soud tudíž nepřisvědčil názoru žalobce, že náplň služební činnosti předmětných služebních míst je totožná.

[26] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2009, čj. 4 Ads 143/2008-109, konstatoval, že pro posouzení souladu s § 116 služebního zákona je podstatné „*zda fakticky prováděný výkon služby stěžovatele odpovídá jeho zařazení do příslušné tarifní třídy v souladu se zákonem o služebním poměru a nařízením.*“ To však neznamená, že je-li příslušník pověřován plněním úkolů spadajících do vyšší tarifní třídy, musí být do této třídy automaticky přeřazen. Nápravu takového právně nesouladného stavu lze totiž zajistit i tak, že nadřízený přestane příslušníkovi úkoly neodpovídající jeho tarifnímu zařazení ukládat. Právě to měl zřejmě na mysli stěžovatel, jenž uvedl, že žalobce měl na jím tvrzený rozpor upozornit nadřízeného funkcionáře a žádat po něm zjednání nápravy.

III. E Námitce porušení § 75 odst. 1 s. ř. s.

[27] Nejvyšší správní soud přisvědčil i námitce, dle které městský soud provedením důkazů vzniklých až po skončení správního řízení porušil § 75 odst. 1 s. ř. s.,

pokračování

dle kterého „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“

[28] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, čj. 4 As 141/2013-28, k citovanému ustanovení uvedl, že „že pro soud není rozhodující, zda po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke změnám právní úpravy nebo skutkových okolností. Předmětné ustanovení však nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval.“ Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 27. 9. 2010. Stěžovatel následně v řízení před městským soudem předložil mimo jiné protokoly o odběru pachového vzorku osoby ze dne 6. 11. 2011, ze dne 2. 3. 2012 a ze dne 16. 5. 2012. Uvedené protokoly se pak staly základem rozhodnutí městského soudu, přestože je zřejmé, že vznikly až po skončení správního řízení. Nelze přitom konstatovat, že by tyto protokoly vypovídaly o skutkovém stavu, jenž ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval; prokazují pouze tolik, že předmětnou činnost stěžovatel vykonával v uvedených dnech nikoli však v době trvání správního řízení.

[29] Vzhledem k výše uvedenému postrádají zbývající námitky stěžovatele a k nim vedená polemika žalobce obsažená ve vyjádření ke kasační stížnosti relevanci. Proto se jimi Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost již nezabýval.

IV.

Závěr a náklady řízení

[30] Z důvodů shora vyložených Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, rozsudek městského soudu ze dne 17. 4. 2014, čj. 8 Ad 25/2010-56, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; městský soud je v dalším řízení právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O věci Nejvyšší správní soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu